

4. parancsolat:

A **szombat** szó maga fellélegzést, megkönnyebbülést jelent. A Tízparancsolat két előfordulási helyén (2Mózes 20,1-17; 5Mózes 5,6-21) két különböző magyarázatot olvasunk a szombat megünneplése indoklásaként. Mind a két indoklás ugyanarra az Úrra utal. Mózes második könyve a teremtéssel hozza összefüggésbe. Isten a teremtés utáni napon megpihen. Ő megnyugszik, és ebből a nyugalomból ajándékoz az embernek is. A hetedik nap azért áldott, mert Istené. Ez az idő először az Isten ideje volt, azután kapta meg az ember arra, hogy egészen Istennel töltsse el a hetedik napot. Ez a nap nem a munka utáni megpihenésre adatott, hiszen a megteremtett ember a nyugalom napjára ébred fel. **A nyugalom napja az a nap, amiből erőt meríthet az ember.** Nem utólag ad erőt, hanem előre. A teremtéskor Isten nem csak az embernek ad nyugalmat, hanem a természetnek is. A szombatnap megünneplése az ember figyelmét a saját munkájáról, eredményeiről, tetteiről Isten munkájára irányítja. Segít, hogy az ember ne becstülje túl a saját maga képességeit, és mindig tisztában legyen azzal, hogy ki is adja az erőt neki.

Mózes 4. könyvében az egyiptomi szabaduláshoz köti a Szentírás a szombat megünneplésének a törvényét. **A szombat megszentelése az istentiszteletben teljesedik ki.** A jeruzsálemi templomban minden nap volt istentisztelet. A babiloni fogság idején lett a szombat a pihenőnap, ekkor lett meghatározóvá a szombati zsinagógai gyülekezés. Ez volt a rend már Jézus korára is. A keresztyénség nem a szombatot ünnepli meg, hanem a vasárnapot, ami Jézus feltámadásának ünnepe. A keresztyén ember Krisztus váltságműve fellélegzést adó ünnepéből indul a munkába.

Az ószövetségi szombat csak ideiglenes volt. Az igazi nyugalmat Jézus Krisztus az Atyával való megbékélés által szerezte meg váltságáhalála révén. A szombati nyugalom előre mutat a mennyei, végső nyugalomra. „¹Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalomába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről. ²Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták. ³Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba, amint megmondotta: „Ezért megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalom helyére”. Munkái készen voltak a világ teremtése óta, ⁴és valahol így szól az Írás a hetedik napról: „És megnyugodott az Isten a hetedik napon minden alkotó munkája után.” ⁵Itt viszont ezt mondja: „Nem mennek be az én nyugalom helyére.” ⁶Mivel tehát még várható, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek előbb hirdették az evangéliumot, nem mentek be engedetlenségük miatt, ⁷egy napot ismét „mának” jelöl ki. Ekkor Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogyan előbb mondtuk: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” ⁸Mert ha Józsué bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról. ⁹A szombati nyugalom tehát még ezután vár az Isten népére. ¹⁰Aki ugyanis bement az Isten nyugalomába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten is a magáétól. ¹¹Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki el ne essék az ehhez hasonló engedetlenség következtében.” (Zsid 4,1-11)

Az új élet ad új erőt a mindennapoknak. A keresztyén gyülekezet számára az ünneplés Isten igéje által történik. **A Heidelbergi Káté magyarázata szerint a szombat** megszentelése az istentiszteleten való részvételt, az ígehirdetés szolgálatának a megtartását jelenti. Nem a munkától való tartózkodásra esik a hangsúly, ami inkább egyfajta passzív magatartás, hanem az Isten Igéjével való aktív találkozásra. Isten Igéjében szólal meg, és ez teszi szentté a napot, ezzel szenteli meg az ünnepet. A negyedik parancsolat keresztyén olvasata szerint az ember

egész élete váljon istentiszteletté. A nyugalmat a hetedik napban Jézus Krisztus jelenléte hozza meg. A vasárnap jelezi a hívő ember számára, hogy kettős állampolgár. A mennyei istentiszteletnek előíze a földi.

Salamon temploma:

Salamon számára megtiszteltetés volt, hogy ő építhette meg az Úr számára a templomot. Bár a templom szentsége nem az építető szentségétől függött, mégis Dávid Istennel szemben elkövetett bűne akadállyá vált abban, hogy a templomot megépíthesse. A szent időhöz (szombat) kapcsolódik a szent hely (templom). A hely, ahol az Istennek elkülönített időben az Istenhívó ember megerősítheti az Istennel kötött szövetségét, ahol hallhatja az Isten ígését, törvényét.

Salamon temploma az Istennel való kapcsolat megélésének a helye. Emlékezteti a mindennapok teendői mellett az embert a Szabadító Istenre, a bűnbánat, a hála és Istendicsőítés szükségességére. A templom berendezése, az ott folyó kultusz, az engesztelési rítusok és áldozatok mind egyre mutatnak, az Istennel való megbékélésre, a majdani végső nyugalomra, amely Jézus Krisztus személyében és váltságában összpontosul.

A különböző templomi berendezési tárgyakról, füstölőoltárról, az oltár talapzatát képező lényekről – amelyek a Jelenések könyve mennyei istentiszteletében is megjelennek, a Czeglédy-Hamar: Bibliai lexikonban lehet részletesebben olvasni.